

BÉKEHÍRNÖK

XXIII. (LXXIII.) 9. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. MÁRCIUS 4.

Isten oltalmában

„Nem érhet téged rossz, sem csapás nem közeledhet sátorodhoz, mert angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek minden utadon.” (Zsolt 91:10.11)

Ha már Isten gyermeke vagy az újjászületés által, akkor ez az ígért neked is szól.

Télen az emberek sokat beszélnek a hideg megpróbáltatásairól, sőt csapásairól is. A hívő ember is szenved ezektől, de tudja azt is, hogy a télnek nemcsak árnyoldala van, hanem sok áldása is. Ilyen például a hótakaró, amely védi a vetést a kifagyás ellen. A tél áldásai közé tartoznak a gyülekezeti hitmélítő alkalmak és az immár hagyományos újévi imahetek is. Ha ezeket az évenként visszatérő téli ajándékokat méltóképpen igénybeveszed, megbecsülöd, akkor nemcsak az őszi hálaadó alkalmakon, hanem ilyenkor is hálát érezhetsz a gondviselő Atya iránt.

Az élet fenntartásának, megőrzésének eszköze Isten gondviselése, sokszor a mi közreműködésünkkel valósul meg. „Vedd a gyermeket és anyját!” — halotta József az isteni figyelmeztetést, és azonnal engedelmeskedett. Követésre méltó ez az azonnali, feltétel nélküli engedelmesség, amellyel József lehetővé tette, hogy az aranymondásunkban foglalt ígért, a gyermek Jézus életét oltalmazó valósággá lehessen.

Legyen ezért nekünk is naponkénti vágyunk és imatárgyunk ez: „Az engedelmesség lelkével támogass engem.” (Zsolt 51:14). Mert az engedelmisség lelke: tanít, segít, csodás erőt ad, megerősít, ha várni, tűrni kell, ha hallgatni vagy beszélni kell, ha cselekedni, vagy éppen futni kell, mint Józsefnek.

Kedves testvérem! Ha reád is jönne hitpróba, engedelmeskedj Urad szavának és ne feledd, hogy „azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” (Róm 8:28).

Almás Károly

Érdemes-e imádkozni?

Egyszer egy lelkésznek arról panaszkodott valaki, hogy ő hiába imádkozik, nem kapja meg, amit kér Istentől.

Volt a közelben két kosár, s az Úr szolgálja szemléletesen így válaszolt: „Vedd az egyiket, és mártsd bele jól a vízbe!” Mikor az megtette, kérte tőle: „Nos, látsz-e valami különbséget a két kosár között?” Nézi-nézi a pesszimista imádkozó, majd így felel: „Az a különbség, hogy a vízbemártott tisztább mint az a másik.” — „No lám, így van a lélekkel is, aki őszintén imádkozik, az tisztul, szépül, lélekben-szívben”, — mondta a lelkész. Így gondolkozott Széchenyi István is, aki egyik írásában így vall: „Az imádkozás szent cselekmény: jó tettekre edz, vétkeinktől tisztogat, fékező.”

Érdemes hát imádkozni, hiszen a lelkünk tisztasága nélkülözhetetlen. A madár is tisztogatja szárnyait; szennyes szárnyal képtelen repülni. „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők Istent meglátják.” „Nem érdemes imádkozni” — fakadt ki egy gondterhelt idős nő. „Isten nem hallgatja meg kérésedet.” — „Nem hallgatja meg?” — kérte tőle egy hívő lélek. „Hát Ön meghallgatja-e az Urat? Az Ő szavát, kérését? Például mikor hallotta utoljára Igéjét?” — „Jó húsz éve, a menyegzőmön” — hangzott a felelet. „Ó, akkor ne is csodálkozzék imája meg nem hallgatásán, hisz az írás azt is írja: „Közeledjétek Istenhez és Ő is közeledni fog hozzátok!”

Érdemes-e Jézushoz kiáltani, segítségül hívni Őt alázatos szavakkal? Igen! A tíz belpoklosnak érdemes volt! Mindegyiknek? Bizonyos értelemben igen, mindegyik meggyógyult. Más szempontból csak egynek volt igazán érdemes, mert őt lelkileg meggyógyította Jézus, és hálaadásra, dicsőítésre is képessé tette.

Betkó János

„A hálaadásnak pohara”

1 Korintus 10:15—22.

Az úrvacsora a hívőknel, ünnepélyes keretek között gyakorolt istentisztelet. A hálaadásnak pohara — mondja Igénk —, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é?

Az úrvacsora, mint az emlékezés vacsorája nem mond újat, vagy mást, mint amit az írott Igében olvasunk, vagy az ígértetésben hallunk. Az Isten Bárányáról beszél, és a kegyelmet, a bűnbocsánatot hirdeti.

AZ ÚRVACSORA
AZ EGYSÉGET MUNKÁLJA
A GYÜLEKEZETBEN

„Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan...” A lelki eltávolodások, a belső kapcsolatok megromlása Isten és ember; ember és ember között, nagy veszélyt jelent a közösségben.

Az úrvacsorai egység valami csodálatos belső egység. Azt mondják a csillogások, hogy van olyan meteor-darab, amelyik nem hull alá a földre, hanem útközben belekerül bolygónk vonzási körébe, és az úgy megragadja, magához láncolja, hogy attól többé el nem szakadhat. Az úrvacsorában, amikor magunkhoz vesszük a Krisztus megtörött testét jelképező kenyeret, és kifolyt vért szimbolizáló bort, meg kell éreznünk Isten szeretetének vonzó erejét. Kegyelemből adatik nekünk az úrvacsorázás meg-megújuló alkalmak. És ez azért van így, mert Isten meg akar minket ragadni. Meg akar tartani minket a közösségben, a szent életben és kegyességben.

A hívők Krisztussal és egymással nem olyan külsőleges egységbe tartoznak,

mint a kerítésnél a lécek, amelyeket csak a szegek tartanak össze; hanem úgy vagyunk egymással, mint a test tagjai, a szem és a kéz, a szív és az agy; ezek vagyunk Krisztus által. Ez azután azt is jelenti, hogy az úrvacsoravétel után sem vagyunk, és nem is maradhatunk egymás számára idegenek. Még jobban törődünk egymással, még többet teszünk a másikért!

AZ ÚRVACSORA
ÁLDÁSOS EMLÉKEZÉS

Egy temetésen, miután felhantolták az elhunyt édesapa sírját, s miközben ráhelyezték az emlékezés virágait, egyetlen leánya, senkivel és semmivel sem törődve, jobb kezét az ég felé emelve, zokogó hangon ezt mondta: „Édesapám, köszönöm jószágodat!” Ezen a temetésen ez volt a leghatásosabb prédikáció.

Az úrvacsorában mi is emlékezünk mennyei Atyánk jószágára, szeretetére, aki „úgy szerette — és ma is szereti — ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (J 3:16). Emlékezünk az úrvacsora alkalmával bűneinkre, gyarlóságainkra, mulasztásainkra. Az úrvacsorában erőt gyűjtünk a jóvátételre. Ezzel az erővel a megoldás egyszerű: ha megbántottak minket, bocsássunk meg! Ha valakinek panasa van ellenünk, menjünk el hozzá és keressük a békességet, még áldozat árán is! A hosszú hidakat erős pillérek tagolják több szakaszra. Ha a két pillér között leszakad a híd, akkor az egész híd használhatatlanná válik. Így van ez a gyülekezetben is. Isten felé vezető

„Menj és mondd e népnek!”

Vezérfonalunk Ézsaiás-sorozata elé

Ézsaiás, ez az Uzziás (más néven Azária) király halála évében, tehát Kr. e. 740. körül elhívott próféta, kortárs volt Amósnak és Hóseásnak, illetve Míkeásnak. Üzenethirdetésüknek ezért sok közös vonása is van. Ézsaiás legkésőbbi olyan próféciája, amelyet keltezni tudunk, 701-ből, Jeruzsálem ostroma idejéből való. A két időpont között jelentős változások mentek végbe, mind szűkebb hazájában, Judeában, mind az északi testvérországban, Izraelben. Bár ígértetése az ezekhez fűződő kijelentések közvetítése volt, könyvében a próféciák mégsem időrendben, hanem bizonyos témák szerinti csoportosításban találhatók meg. (Az idegen népek elleni ítélethirdetések pl. a 13—23 terjedő fejezetekben vannak összegyűjtve.)

Gyermek és ifjú évei Uzziás uralmi idejére esnek, szolgálatának kezdete pedig Jótám korára. E két király alatt Júda országa alaposan fellendült. Tudunk jelentős hadisikerekről, fontos haditechnikai újításról, városfejlesztésről és kiterjedt építkezésekről, a földművelés és a gazdasági élet felvirágzásáról (2Krn 26:1—15, 27:1—7). Amíg két évtized sem telt el a próféta elhívásától, amikor (Kr. e. 722-ben) Assíria letarolta az északi országot, fővárosát, Samariát elfoglalta, a lakosságot pedig fogságba hurcolta. Közben Júda is keserű napokra virradt. Hamarosan igazolódtott a próféta képletes dala a szeretettel és gondtal művelt, de később elvadásra, lelelésre és összetiprásra ítélt szőlőskertéről (5:1—7). Amikor 701-ben Szanhér végigprédálta Júdát, a vidéki városokat mind felégette, és valóságos pusztaságot hagyott maga után (1:7). Bár Jeruzsálem végülis csoda folytán megszabadult az asszírok karmaiból, a megmaradt főváros olyannak tűnt a letarolt országban, „mint a kunyhó a szőlőben, mint a csőzház az uborkaföldön”. Egy kis maradéktól eltekintve, Júda leginkább Sodoma és Gomora pusztulására emlékeztetett (1:8.9).

Ézsaiás ígértetését szinte teljes egészében elhivatásának megrázó élmé-

nye határozta meg: találkozott Isten szentségével. Ennek nyomán ő nevezi Istent elsőízben „Izrael Szentje” néven. A látomás mélyen beleégett a lelkébe. A tisztátalanság elemi erővel nehezedik rá, s úgy érzi, hogy Isten szentséges közeliében halálhozó ez a teher, vesztét fogja okozni (6:5).

Aztán átélt a kegyelemből való megtisztítás ugyanilyen mélyreható élményét, amelyben neki csupán passzív szerep jutott, de amely után a kegyelmet nyertek készségével felelt az elhívó szóra. Immár teljes aktivitásra készen.

Azt a terhes feladatot kapta, hogy hirdesse minden tisztátalanság ítéletét, és azt, hogy Isten szentsége népét is teljes tisztaságra kötelezi: „mosódjatok, tisztuljatok meg!” (1:16). Ítélethirdetését nem kerülte ki az istentiszteleti élet és a templom sem, még a Uzziás — Jótám-korabeli jólétnek megfelelően bőséges volt is benne az áldoznivaló: „Mit kezdjek a sok véresáldozattal? — kérdezi az ÚR. ... Nem tűröm együtt a bűnt és ünneplést!” (1:11.13). A szív nélkül, csupán szájjal elmondott dicséret magában mitsem ér, jajt von maga után (29:13).

Ézsaiás próféta nagysága azonban ott mutatkozik meg igazán, hogy levonta Isten szentségének következményeit népének hétköznapijára is. Amikor Ezékiás hajlandónak mutatkozik, hogy az asszírok hátában szervezkedő Merodák—Baladánhoz húzzon, Ézsaiás keményen megítéli ezt az Isten szentségét sértő lépést (39:5—7). Ugyanezért — mert Isten nemcsak az istentisztelet dolgaiban igényli a szentséget és tisztaságot, hanem a mindennapi magatartásban is, — Ézsaiás mélyen fájlatja, hogy a jólét hálás meglepődöttség helyett kapzsi anyagiasságot keltett az előkelő rétegekben. Bátran meghirdeti hát a vesztetést és a „csúszópénz-hajhászás” ítéletét (1:23). A védtelenekért való kiállásban olyan messze elmegy, hogy mondanivalóját áttűző erővel csak maga Jézus Krisztus fogalmazhatta meg. A próféta szerint Isten személyes ellenfelei-

utunkon egy-egy ellenséges viszony, megromlott testvéri, hitvesi kapcsolat végzetessé válhat. Azért az úrvacsorai asztal előtt a bűneinkre való emlékezésen túl elvárja tőlünk Isten a jóvátétel készségét is.

Az úrvacsorában emlékezünk a kegyelemre, emlékezünk bűneink bocsánatára is. Nagyon szomorú lenne, ha csak bűneinkre emlékezhetnénk. Emlékezhetünk a gyógyulásra, mert ahol a bűnbánat a legnagyobb, ott van Isten a legközelebb. Ahol a próba a legsötétebb, ott ragyog fel a kegyelem napjának sugara a hívő számára leghamarabb. Azért ne add át magad az élet keserűségének, hanem nézz a keresztre, nézz az Urat! Ahogy a pusztai vándorlás idején a kigyóktól megmarrt Izrael nem azt nézte, hogyan dagad a marás helye, mégcsak nem is kintől elgyötört arcú társait figyelték, hanem feltekintettek a Mózes által fára szegezett rézkígyóra, és meggyógyultak, az úrvacsorában mi is így tekintünk fel hittel a keresztre, lelkileg gyógyulunk, és beköltözik szívünkbe a békesség.

HOGYAN ÉLJÜNK
AZ ÚRVACSORÁVAL?

Az apostol azt mondja: „Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördög poharát” (21. v.). Ismeretes, hogy az akkori pogány világ a bálvány-isteneknek áldozott, és az áldozattal kapcsolatban lakomákat rendezett. Ettől is óvja Pál a gyülekezetet. Az úrvacsorában való részvétel kizárja azt, hogy a bűn asztaláról éljünk.

Kínálja a maga poharát Sátán is és az Úr is. Mi ne igyunk a bűn poharából! Élünk mi abból a pohárból, amelyet Jézus Krisztus kegyelme nyújt nekünk!

Lázi Sándor

nek tekinti azokat, akik megcsorbítják a kiszolgáltatottak jogát, és elmulasztják az özvegyek és árvák védelmét (1:23b. 24). A szegények pártfogolásának elmulasztása tehát ítéletet (lúgot és tüzet) hoz Sionra. Van ugyan az ítélet elkerülésének lehetősége, de csak egyetlenegy: ha Sion és megtérői rátérnek az igazságos ítélet gyakorlására (1:27). Ma így mondanánk: a szociális igazság megélésére. Enélkül a hit csupán lelketlen istenfélelem. Az ilyen, mindössze betanult emberi parancsolatokban megmutakozó hit később már könnyen Isten tekintete elől bújni kényszerülő tettekbe torkollik (29:13.15).

Felvetődik a kérdés, hitt-e Ézsaiás abban, hogy népe rátálal a megtérésnek előbb említett egyetlen lehetőségére, a gyakorlati szeretet „kiváltképpen való útjára”, hiszen elhivatásakor olyan kemény ígéretet kellett hallania, mint „kövértsd meg e nép szívét, ... hogy meg ne térjen és meg ne gyógyuljon!”. Később is kellett ilyeneket prédikálnia: „Tántorogjatok, de ne bortól, mert rátok árasztotta az ÚR a kábultság lelkét.” (29:9.10). Természetesen azonnal éreztük, hogy itt a próféta beszédstílus egyféle sajátosságával van dolgunk. Ha a próféta valakire panaszt emel, hogy a sötétséget világossággá tesz, nyilván nem azt állítja róluk, hogy ezt meg is tudják tenni, hanem hogy a sötétséget világosságnak mondják. Ézsaiás feladata is éppen ez: népét elhíjasodott szívűnek kell deklarálnia, és kimondania, hogy ez a gyógyulást teljességgel megakadályozza, mert a bűntől a gyógyuláshoz a megtérés útja vezet egyedül. Igen, kérdezhetnénk tovább, de milyen reménységgel prédikál az a próféta, aki tudja, hogy csak az ismételt ítélet utáni kicsiny maradék az, amelyik végülis kigyógyul a keményszívűségből? Ézsaiásnak az a reménység adatott, hogy Isten üdvözítő munkáját még népe macacssága sem tartóztathatja fel. Ítéletes és ígértes próféciáit egyaránt abban a reményben mondta el, hogy végül Isten akarata győz, és megvalósul a földön a Messiás országa: az igazság és a béke.

Hetényi Attila

A vakon született meggyógyítása

János 9:1—38

A gyermekek vidáman kergetőztek, míg mások bujósokat játszottak a keskeny jeruzsálemi utcákon. Hallatlanul érdekes dolog volt elkobórolni akár a Kedron patakján túlra is, mert az Olajfák-hegye mindenféle játékhöz igen alkalmas területnek bizonyult.

Csak hallotta őket, amint harsány kiabálással elviharzottak mellette, ő azonban nem mehetett velük. Minden alkalommal megdobogtatta a szívét, amikor valahogy közelébe kerültek hozzá hasonló korúak, s egyben éles fájdalmat is okozott neki. Menne velük, de nem mehet; mert nem lát semmit, születésétől fogva vak mindkét szemére. Néha kedve tartotta volna nekiiramodni, ilyenkor azonban fának, vagy falnak ütközött, aztán a sajnó testrésze sokáig emlékeztette rá, hogy ő csak lassan, tapogatózva haladhat.

Sosem látott? Így tulajdonképpen azt mondhatnánk, hogy nem is tudhatta, hogy ezzel mit veszít. Mégis gyakran elábrándozott, képek, fények nélküli képzeletvilágában. Milyen is lenne, ha egyszer látna? Aztán lemondóan elkomorult; mondták is neki, hogy amióta a világ világ, nem akadt még senki, aki vakon született embert látóvá tehetett volna.

Akik így tudták, azok vele együtt azért tudták így, mert addig még nem találkoztak az Úr Jézussal. Ha ő valahová megérkezik, ott csodás dolgok történnek, ha vakot talál, megnyithatja a szemét. A lelki szemeket pedig egyes-nesen szándéka megnyitni. Sarat csinál a nyálából, bekeni vele a vak fiú szemét, s már csak egy rövid út a Sилоám taváig, amit tapogatózva kell megtenni. Aztán az izgalomtól reszkető kezek vizet visznek a szemhez, lemosásuk a sarat, s vele együtt a sötétség fátyolát is. Aki eddig semmit nem látott, az először pillant-hatja meg, hogy milyen is a világ.

Azt hiszem, felesleges ecsetelnem, hogy milyen rendkívüli örömben úszott a fiú. Boldog volt, s azt várta, hogy a világ, amelyet először meglátott, együtt fog vele örülni, és csodálkozni. Ehelyett fontoskodó, ráncolt homlokú embereket

látott. Nem azt latolgatták, hogy ami előttük ment végbe, ahhoz elég volt-e emberi erő és ügyesség? Mert ha nem, akkor Isten erejének kellett megnyilatkoznia. Ezekben a magasztos pillanatokban azon rágódtak, hogy Jézus megsértett egy vallási törvényt. A zsidóknak szombaton egyáltalán nem volt szabad munkát végezni, márpedig a gyógyítás munka, így Jézus vétkezett, nemhogy jót cselekedett volna. Így gondolkodtak.

A fiú csak ámult-bámult. Véték az, hogy ő meggyógyulhatott? Öneki eddig nem volt módja különbséget tenni a napok között, számára szombaton ugyanolyan sötét volt, mint a hét egyéb napjain. Ha ezen a napon botlott el valamiben, ugyanúgy sajnótt a feje, mint egyébkor.

Persze Isten rendelte a népének a nyugalom napot. De ő, a maga egyszerűségében is érezte, hogy itt rendkívüli esetről van szó. Hisz van úgy, hogy tisztelettel őrzünk egy-egy tárgyat, vagy levelet valakitől, akit szeretünk. De milyen dolog volna az, hogyha az a szeretett egyén egyszerűen betoppanna hozzánk, mi pedig nem törődve vele, továbbra is makacsul csak a reá emlékeztető tárgyakat nézegetnénk elbűvölten.

Az Úr Jézus ott volt, s benne köztük volt az Isten. Lám, ezek a törvényeskedők többre tartották egy korábbi kiábrándulást, mint magát az Urat. Feletébb elcsodálkoztak ezen a látóvá lett fiú! Meg kellett értenie, hogy annál a vaksgnál, amiben ő volt, van egy még borzalmasabb betegség: a lelki vakság. Amikor újra találkozott az Úr Jézussal, engedte neki, hogy megnyissa a lelki szemait is.

Nekünk is van sok-sok kincsünk, amit az Úrtól vettünk. Vannak hívői szokásaink, gyülekezeti rendünk, de még ezek sem lehetnek fontosabbak számunkra az Úr Jézusnál.

„Íme, jön Istenetek... Amikor kinyílnak a vakok szemei” (És 35:4.5).

Fortin László

VASÁRNAS DÉLUTÁN

Ésaiás prófétai elhívása

Ésaiás 6:1—13

Vasárnap délutáni új sorozatunk Ésaiás könyvéből veszi az alapigéket. Természetes, hogy elsőként a próféta elhívásának története kerül elének.

Maga az Úr Jézus is idéz ebből a részből (Mt 13:14). De idéz János (Jn 12:37—41), és Pál apostol (ApCs 28:25—27). Az 1—4 vers a bevezető látomásról szól, az 5—7. versben a próféta ajkának megtisztításáról, a 8—12/a-ban a kiküldésről, és végül a 12/b—13-ban Izráel maradvékáról olvashatunk.

J A H V E a maga dicsőségében, teljes udvartartásával jelenik meg az extázis perceiben Ésaiás előtt. A látomás keretét valószínűleg a jeruzsálemi templom adja. Az antropomorf képekkel fölruházott szeráfok felelgetős éneke és furcsa lebegése csak fokozza a magas trónon ülő, pompába öltözött ÚR dicsőségét (V. ö. Zsolt. 104:1—2).

Háromszor szent J A H V E C Ö - B Á Ó T, a seregek Ura, az égi seregek; a csillagok Ura (És 40:25—26, 45:12/b, Zsolt 33:6), az angyalseregek Ura (1Kir 22:19), Izráel hadainak Ura (1Sám 17:45), aki az egész mindenség Ura is (pl. És 34:1—4). Dicsősége az egész földet betölti. Az ének megremegteti a templomot, és a jótékony, eltakaró füst betölti a házat.

Ésaiás első szava a dicsőséges, de félelmetes megnyitó kép után a jajkiáltás. Ezt követi a bűnvallás. (Aki beszédben nem vétkezik, az tökéletes — a tisztátalan ajkú: bűnös.) Nem énekelhetem velük (ti. a szeráfokkal) így, bűnösen a dicséző éneket!

A fordulatot a 6. vers hozza. Isten egyik követe az oltárról vett parázzsal érinti a próféta ajkát, és elmondja a megtisztí-

tás ígét: „Bűnöd el van véve, vétkeid meg van bocsátva!” Az ajak érintése azt is jelzi, hogy Isten Ésaiás beszédére fog leginkább igényt tartani.

Az elhívás kevés önmagában. Szükséges annak fölismerése, megértése, és az állásfoglalás: az engedelmisség.

Az ÚR, meghívott és elválasztott szolgálai szabad akaratát is tiszteletben tartja, és megvárja, míg kimondja a próféta-jelölt: „Itt vagyok, engem küldj!”

Ezek után viszont csak azt mondhatja a szolga, amit az ÚR üzent, akkor is, ha ez veszedelmes (9—12). Az üzenet magyarázásában a bevezetőben idézett újszövetségi helyek sokat segítenek.

Isten, a bűnével összebarátkozó, megátalkodott, a bűnbánatra hívó üzenetet elutasító nép irányában nem tud irtalmas lenni. A bűnbocsánat feltétele: fölismerni, megbánni a bűnt, és szakítani vele (vö. Mt 12:31—32). Ezt az ígét Jézus és az apostolok saját korukban is beteljesedni látják (vö. az újszövetségi idézetekkel). A bűn következménye, a pusztulás olyan nagymértékű lesz, hogy szinte csak a „föld alatt” marad meg valami a népből — mint a kivágott tölgy gyökérzete.

Az Úr kegyelmes ígérete szerint azonban ez a maradék életképes lesz (vö. a Sarjadékra vonatkozó ígéretekkel!)

Ésaiás meglátta az UR-at, fölismerte bűnösségét, részesült a bűnbocsátó kegyelemben, meghallotta az ÚR hívó szavát, és vállalkozott a nehéz szolgálatra.

Látta a Fényt, megérintette a Tűz, s ez elég volt arra, hogy a legnagyobb próféták sorába emelkedjék, mint Isten mindig hűséges eszköze. Tanuljunk tőle!

Ifj. Almási Mihály

Mindennapi ige

11. Vasárnap — Mk 8:22—30

MEGNYÍLT SZEMEKE — Kinek van nagyobb szüksége a segítségre, annak-e, aki nem lát semmit a földi világban, vagy annak, aki ép szemmel tekintget ugyan körül, de nem látja, nem ismeri föl Istent az életben? Igénk bemutatja, hogy Jézus Krisztus mind a testi, mind a szellemi vaksgát képes orvosolni. A betsaidai vak a Megváltó beavatkozására fokozatosan visszanyeri szeme világát, Péter pedig mindabból, amit Elhívója követése során látott és tapasztalt, fölismerte Benne a szabadításunkra érkezett Krisztust. — Megváltónk földönjárta idején is, de azóta is sokféle vélekedés volt már forgalomban. Nagy próféta, költött mesealak, nagy álmódó, a legtisztább ember — mondogatták, mert nem látták őt igazán. — Könyörögj, hogy megnyílt szemmel láthasd az Ő dicsőségét, read áradó kegyelmét!

Ésaiás prófétai elhívása
És 6:1—13

12. Hétfő — Jn 9:8—12

„HOGYAN NYÍLT MEG A SZEMED?” — A testi vaksgából meggyógyult ember nem hagyta sokáig bizonytalanságban ámuló és találgató ismerőseit. Megvallotta, hogy ő volt az általa ismert szálamomra méltó vak, aki Jézus hatalma által látóvá lett. Mi sokszor elmulasztjuk azokat a lehetőségeket, amikor megkérdezzük bennünket életünk megváltozásának titka felől. Pedig mi nemcsak azt tudjuk, hogy ki gyógyított meg minket, hanem azt is, hogy Ő hol van. Úgy véljük, hogy a bizonyosságtétel nagy érvelő és vitakészséget követel, holott csak az lenne a dolgunk, hogy elmondjuk: „Jézus Krisztus megszólított Igéje által, és — csatlódva annyi másban — neki engedelmeskedtem. Megtettem, amit mondott nekem és most látok”. — Uram segíts meg, hogy gyermeki egyszerűséggel, de hitelesen tudjaki szólni életemben elvégzett csodáidról!

„Uram, küldj mást!” —
2Móz 4:10—16

13. Kedd — Jn 9:20—38, 10:19—21

EGY LÉNYEGBEVÁGÓ KÉRDÉS — „Az ördög meg tudja-e nyitni a vakok szemét?” Egyáltalán tud-e tenni valamit, ami jó? Hisz ő embergyilkos kezdetől fogva, és nem fér meg az igazsággal. Olyan egyszerű és világos ez a gondolat. Igaz és elfogadásra méltó. Miért van az, hogy naponként megajándékozottságod ellenére sem engeded tudatosodni önmagadban, hogy ha az ördög nem, akkor csak valaki más tehetted veled imndig azt, ami javadra vált? Miért nem hódolsz Uradnak, aki látóvá tett, és meggazdagított? Jusszon eszedbe Jakab bizonyágátétele: „Mind a jó és tökéletes adomány felülről száll alá, a világosság Atyjától!” — Jószágod fölismérésére segíts el, Uram!

Megtisztult ajkak ígérete —
Sof 3:7—13

14. Szerda — 1Móz 3:1—7

FÁJÓ EMLÉKÜ SZEMFELNYÍLÁS — A bűn következményei közé tartozott az, hogy az ember szégyellni, takargatni volt kénytelen önmagát még a hozzá legközelebb eső társ előtt is. A bűntől megromlott szív megrontja érzékelésünket. Míg a tisztának minden tiszta, a tisztátalannak bántó és kísértő hatásúvá lesz minden. — Vizsgáld meg magad, hogy vajon nem azért vész-e bűnt fölismerni mindenben és mindenkiben, mert te magad nem szabadultál még meg a gonosz tartalomtól! Ez esetben pedig arra van szükség, hogy megtisztítsa és szeretetével töltse be szíved az Úr. Meglátod, hogy egyszerre megjavulnak körülöttned a dolgok is, meg az emberek is!

Hallanak, de nem akarnak érteni
Ez 3:4—14

BÉKEHÍRNÖK

Laptulajdonos: a Magyarországi Baptista Egyház
Főszerkesztő: Dr. Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsának elnöke
Szerkeszti a szerkesztőbizottság: ifj. Almási Mihály, Dobner Béla, Fortin László, Gerzsenyi Sándor, Győri Kornél, Nagy János és Szűcs József
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1062 Budapest, Aradi utca 48.
Csekkzámla száma: 510—21 6385. Telefon: 322—332.
Egyéni előfizetési díj negyedévre: 53 Ft, félévre 106 Ft, egész évre 212 Ft.
79 0863 Pátria Nyomda
Felelős vezető: Vass Sándor igazgató
HU ISSN 0133—1256

15. Csütörtök — 2Kir 6:8—17

MÉLYEBB LÁTÁSRA NYÍLT SZEMEKE — Elizeus nem elégedett meg az-
zal, hogy ő látja azt is, ami kicsinyhitű
szolgája előtt rejtve volt. Azt akarta,
hogy a társaságában levő ember is el-
jusson Isten kegyelme által arra a bol-
dogító látásra, amely neki békességet
adott. Mi is szeretnénk, hogy gyerme-
keink ugyanúgy higgyenek, bízzanak,
mint mi. S ha nem teszik, korholjuk
őket, sopánkodunk, annak ellenére is,
hogy ez a mód mindaddig eredményte-
lennek bizonyult. Miért nem követjük a
prófétá példáját, aki Istent hívja segít-
ségül, mert az Úr teremő hatalmától
várja a baj orvoslását? Lám a szolgál-
lásra jutott! Az Úr meghallgatja az
imát! —Uram, akit szeretek, még nem
lát Téged. Könyörülj rajta!

Kétesértékű szolgálatvállalás
Lk 9:57—62

16. Péntek — Jn 1:44—50

NÁTÁNÁEL NAGY MEGLÁTÁSA —
Gyakran előfordul, hogy megbízható és
becsületes emberek — talán mert ismer-
teik hiányosak, vagy az igazságok
megvizsgálásában gyakorlatlanok — el-
marasztalóan nyilatkoznak egy-egy
nemzetről, világnézetről vagy felekezetről,
elfeledve azt, hogy Isten legtöbbször
a kicsinyek és megvetettek közül
támaszt eszközöket szabadító tervei vég-
hezviteléhez. Ha nem akarunk véteni az
igazság ellen, vessük el bénító előíté-
leteinket, s ne engedjük — ki tudja
hanyadkézből — hozzánk érkező híres-
telésektől befolyásoltani magunkat. Az
álnokságtól — azaz: a kétszínűségtől, a
színeléstől és az alatomosságtól —
mentesen induljunk el, hogy az igazság-
ról személyesen meggyőződhesünk.
Ahogyan a Názáretből érkező prófétával
kapcsolatban zavarban levő Nátánáel is
tette, s azóta annyi igaz istenkereső.
Nyíltágod és őszinte keresésed drága
gyümölcse lesz az, hogy egy nagy meg-
látásban fölismered Jézus Krisztus di-
csőségét és megmentő hatalmát.

Követésig igével tölti meg
Ez 1:28b—3:3

17. Szombat — Jn 14:6—11

AKI JÉZUST LÁTJA, LÁTJA AZ
ATYÁT — Az ember ősi vágya, hogy is-
mét megláthassa Istent, az örökkévaló
Atyát. Az Úr Jézus szavaiból világossá
lesz, hogy mindaz, aki Ővele találkozott,
közösségre jutott az Atyával is. Nem-
csak bemutatja nekünk Őt, hanem út-
ként el is vezet hozzá. Törkedjünk te-
hát az Igéből minél jobban megismerni
az Úr Jézust. Lássuk meg, hogy Isten
szeretete mint lett nyilvánvalóvá Benne
irántunk! Akkor majd elmondhatjuk:
„Láttuk dicsőségét, mint az Atya egy-
szülöttjének dicsőségét...” E látás töltse
be örömmel földi életünket egészen
addig, míg majd eljutunk országába,
ahol színről színre megláthatjuk Azt,
aki úgy szerette a világot, hogy Fiát
adta érte.

Isten dicsőségének látomása
Ez 1:3—12, 22—28a

Győri Kornél

Akik hazamentek

PÉCS: 1978. július 29-én temették Gaál
Jánosné testvérét, akit az Úr 64 földi év-
vel ajándékozott meg. Testvérünk — Is-
tentől nyert erővel — türelmesen visel-
te szenvedéseit. Szolgálatkész élete pél-
da marad mindazok előtt, akik őt ismer-
ték és szerették.

— december 15-én volt a temetése
ösv. Nagy Istvánné testvérünknek, akit
életének 81. esztendejében szolgált haza
a Mindenható. Csöndes, imádkozó tagja
volt gyülekezetünknek.

— február 1-én kísértük utolsó útjára
Verle Vilmos testvérét. Életének 74 esz-
tendejéből 53-at töltött az Úr szolgálá-
tában. Testvérünk évtizedekig volt sze-
líd, békességes szívű, megfontolt szavú
előjárója a pécsi gyülekezetnek.

XXIII. (

Ezt az
ran átél
natra vá
emberek
vatalok,
dégvárók
nat. Sok
godni, té
lamit ten

A sok
idegződés
Biztos va
független
dó vagy
idegesség
pogásnak

A fizika
bocsáthat
szűltésé
ban. Nag
nyugtalan
gága és
a közössé
és a „jok
dig csak
ilyen em
melyik k
angyalok
másokkal
től az új
lati „bető
potot tere
vendezés
Van úgy,
áradó na
lehet öke
kükről az
csüggedél
baráti és
Egyenetle

A nyug
receptet:
jan... és
11:28—29
Vigyázz
korbácsol
Kitartás
állni lelke

Követel

„Nem is
kértől sz

Biblián
nekről, b
ber forn
szerint. E
bert — s
ják a ter
ságában
is lehetne
szobrok,
egyéb va
lalkozásol
vagy aki
gyelmünk
veszélyes
tenünkől
cessséget
élet dolg
fajluljon
mel teli
tentisztele

A bálva
lőiktől, de
nak. Ezze
sokat kér
nyit ad.
szolgáikat
hatalmat
anyag- és
adásul sz
vány az
embert is
lól, amel
nem lehe
sát, hogy
künk adta
heti el tö
rint kapj
szolgáitun
jük örömi
vem nem
gálom őt